

Debatt eller sensur

Petter Arnesen behandler sine meningsmotstandere på en måte som hverken hører hjemme i academia eller i et demokrati.

TEKST

Espen Idås

Anders Landmark

Per Are Løkke

Eystein Victor Våpenstad

PUBLISERT 5. april 2013

LETTVINT: Petter Arnesen har tydeligvis monopol på sannheten, og hevder at de som mener noe annet enn ham tilhører «særinteresser» med tvilsomme «motiver». Å forsøke å definere sine faglige motstandere ut av debatten på denne måten er alt for lettvindt, mener artikkelforfatterene.

Foto: YAY Micro

DEBATT: ADHD

I forlengelsen av en faglig debatt om ADHD har Petter Arnesen stilt seg kritisk til Tidsskriftets redaksjonelle valg, senest i marsutgaven.

I marsutgaven fortsetter Peter Arnesen sin kamp for innføring av sensur i Tidsskriftet. Han påstår at han har deltatt i en debatt om ADHD. Men Arnesen har ikke deltatt i noen debatt. Å delta i en debatt forutsetter at man forholder seg faglig og saklig til hva andre debatt deltakere sier og mener. Arnesen har ikke i noen av sine innlegg forholdt seg til vårt hovedpoeng, som var å formidle forskningsfunn fra en nylig gjennomført doktorgrad ved universitetet i Oslo. Forskeren bak denne avhandlingen, Aina Olsvold, fant at barn med en ADHD-diagnose i liten grad ble lyttet til og at deres opplevelse av å ha fått en slik diagnose ikke ble tatt hensyn til. Med sitt fravær av interesse for denne tematikken bekrefter bare Arnesen Olsvolds forskningsfunn.

Retorisk lettvent

I stedet for å forholde seg til hva vi faktisk sier, bruker Arnesen sin spalteplass på å beskrive oss som «smale perspektiver», «selekterte faglige miljøer», «utgrupper», «særinteresser», «faglige minoritetssyn», «ytterpunkt», og han påstår at kritikerne av Barkleys konsensus erklæring bare driver med «propaganda». Dette er en retorisk sett håpløs fremgangsmåte. Å forsøke å definere sine faglige motstandere ut av debatten på denne måten er altfor lettvent. Det er også meget alvorlig når han påstår at kritikere av ADHD-diagnosen er «grupperinger med mange ulike motiver». Hvilke motiver er det Arnesen mener at vi har? Å insinuere at vi har tvilsomme motiver er en råttent fremgangsmåte. Slike påstander må dokumenteres.

«Å insinuere at vi har tvilsomme motiver er en råttent fremgangsmåte. Slike påstander må dokumenteres»

I Sverige er den «store» ADHD-forskeren Gilberg i Hovrätten dømt til streng straff for alvorlig forskningsjuks. I Norge ble ADHD-forskeren Aanonsen fratatt sine forskningsmidler på grunn av forskningsjuks. WHO er meget bekymret for den dramatiske økningen i utskrivning av sentralstimulerende medisiner til barn og unge i Norge. Mener Arnesen at det svenske rettsapparatet, norske forskningsmyndigheter og WHO er «utgrupper» og «særinteresser» med «tvilsomme motiver»?

Sannhetsmonopol

Arnesen deltar ikke i en faglig debatt. Arnesen «ønsker denne type debatt bort fra Psykologtidsskriftet». Arnesen har tydeligvis monopol på sannheten. De som mener noe annet enn ham tilhører «særinteresser» med tvilsomme «motiver». Han forteller at «mange andre psykologer har reagert på samme måte som meg». Vi kan fortelle Arnesen at mange psykologer har reagert på samme måte som oss også.

Arnesen påstår at mange aviser har blitt mer «kritiske og seriøse» og trykker derfor ikke lenger kritikk av ADHD diagnosen. Dette tror vi er feil, bare finn frem Aftenposten for 6. mars 2013. Og hva med alle vitenskapelige tidsskrifter og akademiske forlag som stadig

trykker ADHD-kritiske referee-baserte artikler og lærebøker? Men Arnesen vrir seg unna dette faktum ved å utdefinere alt dette stoffet som uriktig. For, som han sier: «Problemet er å finne de riktige opplysningene.» På denne måten har han laget seg et trumfkort det er umulig å slå, men som ikke har noen ting med vitenskap å gjøre, det mente både Bateson og Popper

Oppgitt

Arnesen sier at han blir «flau over hva enkelte kolleger kan få seg til å skrive». Vi blir ikke flau, men oppgitte over den slags holdninger Arnesen fremviser. Å behandle sine meningsmotstandere på denne måten er forkastelig og hører hverken hjemme i akademia eller i et fungerende demokrati.

vaapenst@online.no

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 50, nummer 4, 2013, side

TEKST

Espen Idås, spesialister i klinisk barne- og ungdomspsykologi

Anders Landmark, psykologspesialist og psykoanalytiker, Bup-Vest, Diakonhjemmet sykehus

KONTAKT: anders.landmark@gmail.com

Per Are Løkke, psykolog i privatpraksis

KONTAKT: pe-arelo@online.no

Eystein Victor Våpenstad, førsteamanuensis, VID Vitenskapelige Høgskole, Oslo og avtalespesialist i klinisk psykologi, Helse Sør-Øst

KONTAKT: dr.evv@vapenstad.no